

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 261/2010-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 29. júna 2010 predbežne prerokoval sťažnosť T. P., T., zastúpeného advokátom JUDr. P. H., S., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. 28 C 122//2005 a postupom Krajského súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Co 209/2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť T. P. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. mája 2010 faxom a 20. mája 2010 poštou doručená sťažnosť T. P. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy postupom Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný

súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 28 C 122/2005 a jeho rozsudkom z 21. októbra 2009 v spojení s postupom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Co/209/2009 a jeho rozsudkom z 22. februára 2010.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplynulo, že v označenom konaní, v ktorom bol sťažovateľ v procesnom postavení žalovaného, sa žalobca žalobou podanou na okresnom súde domáhal určenia, že žalovaný nie je oprávneným držiteľom nehnuteľností v katastrálnom území obce T.

Okresný súd po vykonaní dokazovania rozhodol vo veci rozsudkom sp. zn. 28 C 122/2005 z 21. októbra 2009 tak, že návrhu vyhovel, pričom svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že pôvodní žalovaní, ktorí previedli kúpnu zmluvou nehnuteľnosti na žalovaného, nespĺnili podmienky oprávnených držiteľov, a teda že predmetné nehnuteľnosti nemohli nadobudnúť z titulu vydržania.

Sťažovateľ nadobudol vlastnícke právo k týmto nehnuteľnostiam *«od svojich právnych predchodcov C. S. a S. M. V čase nadobudnutia vlastníckeho práva bol sťažovateľ dobromyseľný, že nadobúda predmet kúpy do svojho vlastníctva, keďže o žiadnom súdnom konaní nevedel nie len on, ale ešte ani jeho právny predchodcovia (títo sa domnievali, že ide o kedysi stojacu stavbu „Č.“). V čase prevodu nebola zapísaná v katastri nehnuteľností ani poznámka o prebiehajúcom spore...»*.

Sťažovateľ poukazuje na to, že vlastníctvo nadobudol kúpnu zmluvou *„zavkladovanou pod ... Túto kúpnu zmluvu nikto nikdy nespochybnil, nebola predmetom súdneho konania a jej platnosť nie je sporná“*. Tvrdí, že toto súdne rozhodnutie mu odňalo *„vlastnícke právo k uvedeným nehnuteľnostiam“*.

V priebehu celého súdneho konania sa sťažovateľ domáhal, *„aby sa súd zaoberal jeho právnou istotou v tom smere, aby sa súd vyporiadal s existenciou naliehavého právneho záujmu na určení jeho neoprávnenej držby (poukázal pritom na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 112/2004, pozn.). Kúpna zmluva*

nebola nikdy spochybnená a neplatnosťou sa súd nezaoberal ani len predbežne. Len určenie vlastníckeho práva (či už i negatívne) v konaní mohlo zakotviť právnu istotu a tak predvídaným spôsobom odňať sťažovateľovi vlastnícke právo. Napriek tomu však ani po opakovanej obrane súdy svoje rozhodnutie v tomto smere neodôvodnili čo do potreby určenia neoprávnenosti držby bez toho, aby sa dotkli vlastníckeho práva. I keď účastník konania nemá nárok, aby sa súd vyporiadal so všetkými jeho námietkami, je však táto námietka podľa môjho názoru tak zásadná, že v tomto smere boli porušené i jeho základné práva na spravodlivý proces. Právna istota sťažovateľa bola následne porušená, keďže ako vlastník je v súčasnosti evidovaná Slovenská republika - Slovenský pozemkový fond, ako žalobca.

Súčasný právny stav rozhodnutím súdov je stavom bez právnej istoty. Na liste vlastníctva, priloženom v tomto podaní, je ako vlastník vedená osoba, ktorá nikdy vlastníkom uvedených pozemkov nebola. Stalo sa tak na základe rozhodnutia súdov o neoprávnenej držbe sťažovateľa, dobromyseľného kupujúceho.

Pokiaľ uvedené súdne konanie malo byť vyvlastňovacím konaním, malo sa tak udiať zákonom predpokladaným spôsobom.

Tieto argumenty poukazujú na arbitrárnosť rozhodnutia, keď sa s najpodstatnejšími skutočnosťami súdy odmietli zaoberať...“.

Sťažovateľ v zmysle § 52 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) navrhuje, „aby Ústavný súd uložil Slovenskej republike - Slovenský pozemkový fond so sídlom v B..., sa dočasne zdržal nakladania s nehmuteľnosťami... zapísaných na LV ... v k. ú. T.“, a súčasne žiada, aby ústavný súd po predbežnom prerokovaní sťažnosti vydal toto rozhodnutie:

„Krajský súd v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Co/209/2009 v nadväznosti na konanie na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 28 C/122/2005 porušil základné právo sťažovateľa T. P. na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a porušil právo sťažovateľa podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

Ústavný súd zrušuje rozsudok Krajského súdu v Prešove 1 Co/209/2009 z 22. 2. 2010 a Okresného súdu Prešov 28 C/122/2005-261 z 21. 10. 2009 a vracia vec na ďalšie konanie.

Krajský súd v Prešove a Okresný súd v Prešove sú spoločne a nerozdielne povinný nahradiť sťažovateľovi náhradu trov konania.“

II.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie ústavný súd nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným rozhodnutím alebo iným zásahom orgánu štátu do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej, ako aj nezistenie žiadnej možnosti porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (mutatis mutandis rozhodnutie sp. zn. III. ÚS 138/02 a v ňom citovaná ďalšia judikatúra).

1. Predmetom časti sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa, že postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 28 C 122/2005 a jeho rozsudkom z 21. októbra 2009 došlo k porušeniu jeho základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy.

Pri prerokovaní tejto časti sťažnosti, ktorou sťažovateľ namieta porušenie označených základných práv postupom okresného súdu v predmetnom konaní, ústavný súd vychádzal z princípu subsidiarity podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Toto ustanovenie limituje hranice právomoci ústavného súdu a všeobecných súdov rozhodujúcich v občianskoprávných a trestnoprávných veciach, a to tým spôsobom, že sťažovateľ má právo domáhať sa ochrany základného práva na ústavnom súde iba v prípade, ak mu túto ochranu nemôžu poskytnúť všeobecné súdy.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že v právnej veci žalobcu okresný súd rozsudkom sp. zn. 28 C 122/2005 z 21. októbra 2009 určil, že žalovaný nie je oprávneným držiteľom žalovaných nehnuteľností.

V podanom odvolaní sa sťažovateľ domáhal, aby krajský súd napadnutý rozsudok zmenil a žalobu zamietol. Ako dôvody uviedol, že okresný súd sa nevysporiadal s neexistenciou naliehavého právneho záujmu na určení jeho neoprávnenej držby a žalobcovi právo na určenie, že sťažovateľ nie je oprávneným držiteľom pôvodných nehnuteľností, priznal taktiež až po uplynutí 10-ročnej prekluzívnej lehoty.

Z uvedeného vyplýva, že námietka porušenia základného práva sťažovateľa v podobe odvolania smerujúca proti rozhodnutiu okresného súdu bola predmetom rozhodovania krajského súdu. V rámci odvolacieho konania krajský súd rozhodnutie súdu prvého stupňa preskúmal a svoj právny názor vyjadril v rozsudku sp. zn. 1 Co 209/2009 z 22. februára 2010.

Ústavný súd konštatuje, že vzhľadom na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy nebolo v jeho právomoci preskúmanie napadnutého postupu a rozsudku okresného súdu preto, lebo ich preskúmanie na základe podaného odvolania patrilo do právomoci krajského súdu. V súvislosti s namietaným porušením označeného základného práva je z ústavného hľadiska pre ústavný súd podstatné a určujúce preto len preskúmanie postupu krajského súdu (obdobne napr. m. m. III. ÚS 135/04, IV. ÚS 405/04,

III. ÚS 133/05). Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť v časti smerujúcej proti postupu okresného súdu odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

2. K námietke porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Co 209/2009 a jeho rozsudkom z 22. februára 2010

Porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy vidí sťažovateľ tiež v tom, že jeho právni predchodcovia sa nemohli vyjadriť ku všetkým okolnostiam a skutočnostiam týkajúcim sa preukázania ich nárokov v konaní, t. j. vydržanie nehnuteľností (pretože medzitým došlo k zámene účastníkov), a tiež preto, že rozhodnutie krajského súdu považuje za arbitrárne, pretože sa nevysporiadal so skutočnosťou, že on uvedené nehnuteľnosti nadobudol na základe kúpnej zmluvy, ktorej neplatnosť nikto nespochybnil.

Ústavný súd opätovne pripomína, že jeho právomoc konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je kvalifikovaná princípom subsidiarity, v zmysle ktorej ústavný súd o namietaných zásahoch rozhoduje len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 22/03, I. ÚS 44/03). Pretože v danej veci nebola vylúčená právomoc všeobecného súdu, bolo v právomoci ústavného súdu len posúdenie, či účinky výkonu právomoci všeobecného súdu (v danom prípade krajského súdu) v predmetnej veci sú zlučiteľné s citovaným článkom ústavy. Poslaním ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Všeobecný súd je primárne zodpovedný za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd (čl. 144 ods. 1 a čl. 152 ods. 4 ústavy).

Z relevantnej časti odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu vyplýva, že tento ako odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo podľa zásad uvedených v § 212 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), na odvolacom pojednávaní dospel k záveru, že súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav vo veci, vec správne posúdil a jeho rozhodnutie je presvedčivé. Na základe toho rozsudok súdu prvého stupňa v celom rozsahu potvrdil ako vecne správny podľa § 219 OSP.

Krajský súd k právnej problematike aj ku skutkovým zisteniam súdu prvého stupňa v odôvodnení svojho rozsudku okrem iného uviedol:

„Podľa § 129 ods. 1 Občianskeho zákonníka, držiteľom veci je ten, kto s vecou nakladá ako s vlastnou alebo kto vykonáva právo pre seba.

Podľa § 134 Občianskeho zákonníka, oprávnený držiteľ sa stáva vlastníkom veci, ak má nepretržite v držbe vec po dobu troch rokov ak ide o hnutelnosť a po dobu 10 rokov ak ide o nehnuteľnosť. Toto nemožno nadobudnúť vlastníctvo k veciam, ktoré nemôžu byť predmetom vlastníctva k veciam, ktoré môžu byť len vo vlastníctve štátu alebo zákonom určených právnických osôb...

V predmetnej veci bolo nepochybne preukázané, že právni predchodcovia žalovaného nemohli splniť podmienky nadobudnutia vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam titulom vydržania. V priebehu konania totiž nebol preukázaný žiadny hodnoverný titul, na základe ktorého by žalovaní S. M. a C. S. vstúpili do držby predmetných nehnuteľností ako oprávnení držiteľia a tieto užívali s presvedčením, že im nehnuteľnosti vlastnícky patria. Dokazovanie, ktoré bolo vykonané na súde prvého stupňa preukázalo, že bolo nepochybne a akceptované aj samotnými právnymi predchodcami žalovaného, že predmetné nehnuteľnosti sú tzv. americkými čiastkami, ktoré vlastnícky patrili J. M., príbuznému právnym predchodcov žalovaného. V tejto súvislosti nebol predložený žiadny hodnoverný právny úkon alebo doklad, ktorým by predmetné nehnuteľnosti boli prevedené na právnym predchodcov žalovaného. Preto osvedčenie, na základe ktorého boli právni predchodcovia žalovaného zapísaní v evidencii nehnuteľností

ako vlastníci predmetných nehnuteľností, na základe predmetného dokazovania nemožno považovať za vecne správne a nemožno usudzovať, že by podľa § 2 ods. 2 zákona č. 293/92 Zb. sa právni predchodcovia žalovaného stali vlastníkmi predmetných nehnuteľností titulom vydržania, pretože, vo vzťahu k nim potom nesvedčí oprávnená držba týchto nehnuteľností, ale nie je ani splnená podmienka 10 rokov nerušenej držby odo dňa zápisu do evidencie nehnuteľností, ako je to uvedené v § 2 ods. 2 zákona č. 293/92 Zb., pretože žaloba v predmetnej veci bola podaná pred uplynutím tejto lehoty, a to 4. 4. 2005. Aj keď na základe zmluvy označenej ako kúpna zmluva, boli predmetné nehnuteľnosti prevedené na žalovaného už po uplynutí tejto lehoty, nemožno prijať právny názor, že by žalovaný sa stal vlastníkom predmetných nehnuteľností titulom tejto kúpnej zmluvy, pretože samotní jeho právni predchodcovia S. M. a C. S. sa nestali vlastníkmi týchto nehnuteľností práve z dôvodu, že v predmetnej veci bola podaná predmetná žaloba popierajúca ich postavenie oprávnených držiteľov. To znamená, že ak došlo k uzavretiu zmluvy označenej ako kúpna zmluva medzi právnymi predchodcami žalovaného a žalovaným vo vzťahu k predmetným nehnuteľnostiam, môže ísť len o prevod postavenia oprávneného držiteľa, ako na to pamätá § 2 ods. 2 zákona č. 293/1992 Zb., pričom ani samotný žalovaný nesplnil podmienky nadobudnutia vlastníckeho práva k predmetnej nehnuteľnosti titulom vydržania, pretože jeho vlastnícke právo a postavenie oprávneného držiteľa bolo spochybnené predmetnou žalobou a argumentáciou, ktorú predostrel žalobca v predmetnej veci, ako aj samotným dokazovaním vykonaným na súde prvého stupňa, ktoré jednoznačne preukázalo, že predmetné nehnuteľnosti neboli prevedené ani formálnym spôsobom, ani neformálne na právnych predchodcov žalovaného v predmetnej veci. Za týchto okolností, ako bolo vyššie naznačené, nie je možné uvažovať o vlastníckom práve právnych predchodcov žalovaného k predmetným nehnuteľnostiam a v závislosti od toho ani o vlastníckom práve samotného žalovaného k predmetným nehnuteľnostiam.

Správne preto postupoval súd prvého stupňa, pokiaľ vyhovel žalobe o určenie, že žalovaný nie je oprávneným držiteľom predmetných nehnuteľností. Iné znenie petitu neprichádza v predmetnej veci do úvahy a v závislosti od toho ani iné znenie výroku rozsudku súdu prvého stupňa, pretože ako bolo vyššie naznačené, žalovaný sa nemohol stať vlastníkom predmetných nehnuteľností titulom predmetnej kúpnej zmluvy, ale má podobne ako jeho právni predchodcovia, len postavenie oprávneného držiteľa, pokiaľ toto

postavenie pochopiteľne nie je spochybnené ďalšími okolnosťami, ktoré vyjdú najavo v súdnom konaní ako sa to stalo aj v predmetnej právnej veci.

V závislosti od toho je nepodstatná aj námietka absencie naliehavého právneho záujmu na strane žalobcu, ktorá bola prezentovaná prostredníctvom žalovaného (jeho právneho zástupcu) v priebehu prvostupňového konania, ako aj v samotnom odvolaní. Naopak, žalobca, ktorý spochybňuje postavenie právnych predchodcov žalovaného a samotného žalovaného ako oprávnených držiteľov predmetných nehnuteľností, má nepochybne právny záujem na tom, aby eventuálne štát, ktorého záujmy aj v tomto konaní reprezentuje, vstúpil do vlastníckych práv k predmetným nehnuteľnostiam.“

Ústavný súd po oboznámení sa s rozsudkom krajského súdu (a tiež okresného súdu), ako aj s argumentáciou sťažovateľa uvádza, že krajský súd sa vysporiadal so všetkými podstatnými námietkami sťažovateľa uvedenými v jeho odvolaní. Nezistil pritom žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup krajského súdu, ktorý by nemal oporu v zákone. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia naopak vyplýva, že sa zaoberal a vysporiadal s odvolacími dôvodmi sťažovateľa, avšak sa s nimi nestotožnil. Nevyhovenie odvolacím dôvodom, ako ani vyslovenie iného právneho názoru, s ktorým sa sťažovateľ nestotožňuje, nie je možné považovať za odmietnutie spravodlivosti a nemôže viesť k záveru o porušení sťažovateľom označených práv.

Podľa názoru ústavného súdu interpretácia Občianskeho zákonníka najmä k otázke nepreukázania podmienok oprávnenej držby (vydržania) pôvodne žalovanými (sťažovateľom) a citované skutkové a právne závery krajským súdom (vychádzajúce zo skutkových zistení okresného súdu, ktorý vykonal v tomto smere podrobné dokazovanie), takéto nedostatky nevykazuje, a preto ústavný súd nie je oprávnený na jeho meritórne preskúmanie. V citovanej časti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia krajský súd dostatočným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré postupoval takýmto spôsobom, a nie iným, a v každom prípade jeho postup pri odôvodňovaní právneho záveru vo veci sťažovateľa nemožno považovať ani za zjavne neodôvodnený napriek tomu, že sa nezaoberal platnosťou či neplatnosťou kúpnej zmluvy medzi pôvodne žalovanými a sťažovateľom.

Argumenty sťažovateľa, že fyzické osoby, ktoré boli pôvodne žalované, v čase uzatvárania kúpnej zmluvy s ním nevedeli o prebiehajúcom súdnom spore, alebo si mysleli, že sa spor týka iných nehnuteľností, prípadne, že nemohli predložiť iné dôkazy týkajúce ich oprávnenej držby pred zámenou účastníkov, sa javia v tomto kontexte ako právne irelevantné, pokiaľ títo účastníci sami nepodali kvalifikované sťažnosti na ústavnom súde pre porušenie svojich základných práv.

Z týchto dôvodov ústavný súd odmietol sťažnosť v tejto časti vo vzťahu k namietanému porušeniu čl. 46 ods. 1 ústavy ako zjavne neopodstatnenú už po jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

3. K námietke porušenia základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Co 209/2009 a jeho rozsudkom z 22. februára 2010

Sťažovateľ vidí porušenie svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy v tom, že rozhodnutím krajského súdu v konaní o určenie, že nie je oprávneným držiteľom nehnuteľností, mu bolo odňaté jeho vlastnícke právo. Tvrdil, že žalobca v konaní nepreukázal naliehavý právny záujem. Argumentoval tým, že on tieto nehnuteľnosti nenadobudol z titulu vydržania, ale riadne na základe kúpnej zmluvy od pôvodne žalovaných ako predávajúcich, ktorí nevedeli, že prebieha súdny spor so žalobcom týkajúci sa práve tých nehnuteľností, ktoré boli predmetom predaja. Preto každé iné právoplatné rozhodnutie, ktorým bol zapísaný na základe tejto žaloby ako vlastník Slovenský pozemkový fond, považuje za zásah do svojho základného práva vlastníť majetok.

Toto základné právo však nie je možné zamieňať s „právom na úspech v súdnom konaní“, ktoré náš právny poriadok nepozná. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej

neodôvodnenosti, arbitrárnosti názoru alebo svojvôli krajského súdu a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor krajského súdu svojím vlastným.

Keďže sťažnosť sťažovateľa v časti, ktorou namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, bola odmietnutá z dôvodu neexistujúcej príčinnej súvislosti medzi porušením ústavnoprocených princípov a namietanými hmotnoprávnymi základnými právami, akými je aj právo vlastníť majetok, neprichádza do úvahy ani možnosť porušenia základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy. Ústavný súd už v súvislosti s uvedeným vyslovil, že absencia porušenia ústavnoprocených princípov vylučuje založenie sekundárnej zodpovednosti všeobecného súdu za porušenie základného práva sťažovateľa hmotnoprávneho charakteru upraveného v označenom článku ústavy (m. m. II. ÚS 201/04, IV. ÚS 116/05). Ústavný súd totiž v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (napr. II. ÚS 78/05) zastáva názor, že všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprocené princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy. V opačnom prípade by ústavný súd bol opravnou inštanciou voči všeobecným súdom, a nie súdnym orgánom ochrany ústavnosti podľa čl. 124 ústavy v spojení s čl. 127 ods. 1 ústavy. Ústavný súd by takým postupom nahradzoval skutkové a právne závery v rozhodnutiach všeobecných súdov, ale bez toho, aby vykonal dokazovanie, ktoré je základným predpokladom toho, aby sa vytvoril skutkový základ rozhodnutí všeobecných súdov a jeho subsumpcia pod príslušné právne normy.

Po odmietnutí sťažnosti i v tejto časti bolo preto už bez právneho významu rozhodovať o nárokoch sťažovateľa na zrušenie napadnutých rozsudkov všeobecných súdov, aj o jeho návrhu na vydanie dočasného opatrenia, ktoré sťažovateľ požadoval (čl. 127 ods. 2 ústavy).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. júna 2010